

* Hoofz. bewijs door
* Hoofz. bewijs door
* Hoofz. bewijs door

en

beslissingen / tegen alle beschikkingen op 15 december 2006 -
beslissingen / op 15 december 2006, tegen alle beschikkingen
tegen
19 december 2006 -

De Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde, negentiende kamer,
recht doende in strafzaken, heeft in haar openbare terechtzitting van
4 DECEMBER 2006 het hiernavolgend VONNIS gewezen:

griffie nr.

I. IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

Notitienummer DE.66.L4.12347/04

- 1. op , havenarbeider, geboren te
, wonende te
- 2. op bejaardenhelpster, geboren te
, wonende te
;
- 3. maatschappelijke zetel te ondernemingsnummer , met
- 4. op , ondernemer, geboren te
, wonende te

Verdacht van :

Te

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

- A. de eerste op 24 januari 2002 (stuk 9)
- de tweede op 29 januari 2002 (stuk 27)

bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-6°, 146-1° en 6°, 147, 149, 192bis 5° en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 en artikel 2 § 1 van het Besluit van de Vlaamse regering van 14 april

2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, gewijzigd bij Besluit van de Vlaamse regering van 26 april 2002, te hebben uitgevoerd door zonder stedenbouwkundige vergunning de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functiecategorie wonen.

De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

Door de functie van het onroerend bebouwd goed te hebben gewijzigd van verblijfsrecreatie naar wonen

gelegen in ruimtelijk niet kwetsbaar gebied, meer bepaald recreatiegebied volgens het gewestplan d.d. 7 november 1978 (stuk 21 verso).

B. De derde en de vierde op 24 januari 2002 en 29 januari 2002

bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-6°, 146 al. 1-3°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening als eigenaar te hebben toegestaan of te hebben aanvaard dat één van de onder artikel 146 1° en 2° bedoelde strafbare feiten worden gepleegd, voortgezet of in stand gehouden te hebben, namelijk als verhuurder geen daadwerkelijke stappen te hebben ondernomen om aan de functiewijziging zoals omschreven tenlastelegging A een einde te laten stellen.

Met de omstandigheid voor de derde en de vierde dat de tenlastelegging B gepleegd werden door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen verkopen, verkavelen, te koop, te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussen personen optreden bij de uitoefening van hun beroep in de zin van art. 146 laatste lid van het decreet van 18 mei 1999.

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: huis 8 a 73 ca
wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaar ervan geïdentificeerd zijnde als:

opgericht op gevestigd te
die de eigendomstitel heeft verkregen krachtens: de akte van aankoop verleden op 31/05/1994 geregistreerd op 01/06/1994.

in persoon -

- Bekend op 14 december 2006 over

II. EN IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

Notitienummer DE. 66.L4.12352/04

1. _____ **gedensioneerde, geboren te** _____ **op**
wonende te _____
2. _____ **ondernemingsnummer** _____ **met**
maatschappelijke zetel te _____
3. _____ **ondernemer, geboren te** _____
op _____ **wonende te** _____

Verdacht van :

Te

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

A. de eerste op 27 december 1999 (stuk 9)

bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-6°, 146-1° en 6°, 147, 149, 192bis 5° en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 en artikel 2 § 1 van het Besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, gewijzigd bij Besluit van de Vlaamse regering van 26 april 2002, te hebben uitgevoerd door zonder stedenbouwkundige vergunning de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functiecategorie wonen.

De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

Door de functie van het onroerend bebouwd goed te hebben gewijzigd van verblijfsrecreatie naar wonen

III. EN IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:**Notitienummer DE.66.L4.12353/04**

1.	wonende te	gepensioneerde, geboren te	op
2.	maatschappelijke zetel te	ondernemingsnummer	met
3.	wonende te	ondernemer, geboren te	op

Verdacht van :

Te

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

A. de eerste op 23 mei 2000 (stuk 9)

bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-6°, 146-1° en 6°, 147, 149, 192bis 5° en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 en artikel 2 § 1 van het Besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, gewijzigd bij Besluit van de Vlaamse regering van 26 april 2002, te hebben uitgevoerd door zonder stedenbouwkundige vergunning de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functiecategorie wonen.

De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

Door de functie van het onroerend bebouwd goed te hebben gewijzigd van verblijfsrecreatie naar wonen

gelegen in ruimtelijk niet kwetsbaar gebied, meer bepaald recreatiegebied volgens het gewestplan d.d. 7 november 1978 (stuk 21 verso).

IV. EN IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

Notitienummer DE. 66.L4.12355/04

1. **op** **chauffeur, geboren te** **, van Nederlandse nationaliteit, wonende te**
2. **wonende te** **bediende, geboren te** **op**
3. **maatschappelijke zetel te** **ondernemingsnummer** **met**
4. **wonende te** **ondernemer, geboren te** **op**

Verdacht van :

Te

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

- A. de eerste op 29 april 2003 (stuk 29)
de tweede op 26 maart 2003 (stuk 9)

bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-6°, 146-1° en 6°, 147, 149, 192bis 5° en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 en artikel 2 § 1 van het Besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, gewijzigd bij Besluit van de Vlaamse regering van 26 april 2002, te hebben uitgevoerd door zonder stedenbouwkundige vergunning de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functiecategorie wonen.

De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

Door de functie van het onroerend bebouwd goed te hebben gewijzigd van verblijfsrecreatie naar wonen

gelegen in ruimtelijk niet kwetsbaar gebied, meer bepaald recreatiegebied volgens het gewestplan d.d. 7 november 1978 (stuk 21 verso).

B. De derde en de vierde op 26 maart 2003 en 29 april 2003

bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-6°, 146 al. 1-3°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening als eigenaar te hebben toegestaan of te hebben aanvaard dat één van de onder artikel 146 1° en 2° bedoelde strafbare feiten worden gepleegd, voortgezet of in stand gehouden te hebben, namelijk als verhuurder geen daadwerkelijke stappen te hebben ondernomen om aan de functiewijziging zoals omschreven tenlastelegging A een einde te laten stellen.

Met de omstandigheid voor de derde en de vierde dat de tenlastelegging B gepleegd werden door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen verkopen, verkavelen, te koop, te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussen personen optreden bij de uitoefening van hun beroep in de zin van art. 146 laatste lid van het decreet van 18 mei 1999.

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: vakantieverblijf 10 a 14 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaar ervan geïdentificeerd zijnde als:

opgericht op gevestigd te

die de eigendomstitel heeft verkregen krachtens: de akte van aankoop d.d. 17/08/1988 geregistreerd op 22/08/1988.

V. EN IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

Notitienummer DE.66.L4.12356/04

1. **op** **wonende te** **assembleerster, geboren te**
2. **oprichting** **met ondernemingsnummer**
met maatschappelijke zetel te
3. **op** **wonende te** **ondernemer, geboren te**

Verdacht van :

Te

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

A. de eerste op 18 maart 2003 (stuk 8)

bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-6°, 146-1° en 6°, 147, 149, 192bis 5° en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 en artikel 2 § 1 van het Besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, gewijzigd bij Besluit van de Vlaamse regering van 26 april 2002, te hebben uitgevoerd door zonder stedenbouwkundige vergunning de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functiecategorie wonen.

De strafsancie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

door de functie van het onroerend bebouwd goed te hebben gewijzigd van verblijfsrecreatie naar wonen;

gelegen in niet ruimtelijk kwetsbaar gebied, meer bepaald verblijfsrecreatie volgens 7 november 1978.

B. de derde op 1 juni 2005 (stuk 7 van 66.L4.13284/05)

bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-6°, 146-1° en 6°, 147, 149, 192bis 5° en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 en artikel 2 § 1 van het Besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, gewijzigd bij Besluit van de Vlaamse regering van 26 april 2002, te hebben uitgevoerd door zonder stedenbouwkundige vergunning de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functiecategorie wonen.

De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

Door de functie van het onroerend bebouwd goed te hebben gewijzigd van verblijfsrecreatie naar wonen

gelegen in niet ruimtelijk kwetsbaar gebied, meer bepaald verblijfsrecreatie volgens 7 november 1978.

Met de omstandigheid voor de eerste en de tweede dat de tenlastelegging A gepleegd werden door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen verkopen, verkavelen, te koop, te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussen personen optreden bij de uitoefening van hun beroep in de zin van art. 146 laatste lid van het decreet van 18 mei 1999 (feiten vanaf 1 mei 2000).

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: vakantieverblijf. 45 a 82 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaar ervan geïdentificeerd zijnde als:

ting d.d.

te

ondernemingsnum-

mer

die de eigendomstitel heeft verkregen krachtens de akte van aankoop verleden op 24/08/1987 geregistreerd op 01/09/1987.

Gezien de beschikking van deze rechtbank d.d. 6 november 2006 waarbij voornoemde zaken, in het belang van een goede rechtsbedeling, werden samengevoegd.

Gezien de processen-verbaal;

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn voordracht der zaak en in zijn eis;

Gehoord de beklaagden -

vertegenwoordigd door Mr.

advocaat te

vertegenwoordigd door Mr.

advocaat te

en

vertegenwoordigd door

Mr.

advocaat te

de overige beklaagden - ter uitzondering van

verschijnende in persoon, in hun antwoorden en verdediging;

Overwegende dat

althoewel behoorlijk gedagvaard, niet is

verschenen noch iemand voor haar, aldus verstek makend.

De zaak werd ter terechtzitting van 6 november 2006 in beraad genomen;

De rechtbank werd gelast met zes zaken waarin

en de

steeds één van de gedaagden zijn.

In het kader van een goede rechtsbedeling werden al deze zaken op de terechtzitting van 06 november 2006 gevoegd.

1. De gegrondheid van de strafvordering

1.1. In zaak met notitienummer DE66.L4.12347/04/7, hierna de zaak I genoemd

Betreft de zaak lastens enerzijds eerste beklagde en tweede beklagde die worden vervolgd wegens het wijzigen van de functie van het onroerend bebouwd goed van verblijfsrecreatie naar wonen (tenlastelegging A) en anderzijds derde beklagde en vierde beklagde die worden vervolgd om als verhuurder geen daadwerkelijke stappen te hebben ondernomen om aan de functiewijziging, zoals omschreven onder de tenlastelegging A, een einde te stellen (tenlastelegging B, met de verzwarende omstandigheid dat de feiten gebeuren in de uitoefening van hun beroep of activiteit).

1.1.1. De tenlastelegging A in hoofde van eerste beklagde en tweede beklagde

Sedert januari 2002 zijn beklagden

en

ingeschreven op het adres

te

Op dit adres huren zij een woning. De titel van de huurovereenkomst vermeldt:

“HUUROVEREENKOMST TWEDE VERBLIJFPLAATS”

Onder C vermeldt de huurovereenkomst:

"Verhuurd goed: (aard): weekend-verblijf in steen

Adres:

(...)"

Onder I vermeldt het huurcontract:

"Uitsluitende bestemming van het goed: tweede verblijf"

Beklaagden en gaven toe aldaar permanent te wonen.

Beklaagde verklaarde ter terechtzitting d.d. 06 november 2006 (zie zittingsblad):

"Ik had er geen flauw idee van of ik er mocht wonen. Ik heb een huurcontract maar ik heb het niet gelezen. Ik dacht dat we er mochten wonen. (...)"

Beklaagde verklaarde ter terechtzitting (zie zittingsblad):

"Ik dacht dat we er mochten wonen. Ik heb het huurcontract niet gelezen, heeft het getekend. (...)"

Aldus blijkt dat beide beklagden een weekendverblijf, gelegen in een zone voor verblijfsrecreatie, permanent bewonen.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vorderde in een schrijven d.d. 29 oktober 2004 het herstel, meer bepaald het weekendverblijf niet langer permanent bewonen, alsook een dwangsom van 125,00 euro per dag bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

Uit het geen voorafgaat blijkt afdoende dat de tenlastelegging A in hoofde van beide beklagden bewezen is.

1.1.2. De tenlastelegging B in hoofde van derde beklagde en vierde beklagde

Bij zijn verhoor d.d. 22 oktober 2004 verklaarde o.a. (stuk 10 van het desbetreffende strafdossier):

"(...) Ik wist van de handelingen. Ik heb de personen meerdere malen gewezen op hun huurcontract (...)"

In termen van pleidooien werd voor derde en vierde beklagde de vrijspraak gevraagd. Door de verdediging werd gesteld dat het huurcontract klaar en duidelijk was.

De verdediging vraagt zich af wat de eigenaar nog meer kon doen, zelfs als er een gedoogbeleid is en de overheid eerste en tweede beklagde op dit adres inschreef.

De tenlastelegging B heeft betrekking op het feit dat derde en vierde beklagden, als verhuurders, geen daadwerkelijke stappen hebben ondernomen om aan de functiewijziging zoals omschreven onder de tenlastelegging A een einde te stellen.

De huurovereenkomst tussen de en werd opgesteld op 01 december 2001 voor een termijn van één jaar. Het trad op 01 januari 2002 in voege en eindigde op 01 januari 2003. Ter zake vermeldt de huurovereenkomst verder dat de verhuurder en huurder het recht hebben een einde te stellen aan de huurovereenkomst op het einde van ieder jaar, mits een vooropzeg van drie maanden. Aldus blijkt dat zonder vooropzeg het contract telkens met een jaar werd verlengd.

Eerste en tweede beklagde werden er in de loop van januari 2002 officieel ingeschreven als hebbende aldaar hun verblijfplaats. Sedert januari 2002 tot op heden verblijven zij er permanent.

Uit de verklaring d.d. 18 november 2004 van vierde beklagde

blijkt duidelijk dat vierde beklagde wist dat eerste en tweede beklagde in de door hem verhuurde woning permanent woonden.

Niettegenstaande liet hij hen er verder wonen en stelde hij geen enkele concrete handeling om aan die inbreuk een einde te stellen, ook niet na zijn verhoor d.d. 18 november 2004. Gezien eerste en tweede beklagde, in strijd met de huurovereenkomst, aldaar permanent woonden en derhalve het huurcontract niet naleefden, kon aan de wederrechtelijke toestand gemakkelijk een einde worden gesteld door het verbreken/opzeggen van het huurcontract.

Door vierde beklagde werden bewust geen stappen gezet om aan de functiewijziging zoals omschreven onder de tenlastelegging A een einde te stellen. Hieruit blijkt dat hij aanvaardt (en dus akkoord is) dat de onder de tenlastelegging A omschreven strafbare feiten worden gepleegd en hij die permanente bewoning, door zijn gekend gedoog, ook in de hand werkt en mogelijk maakt. Zoals uit verschillende hierna geciteerde verklaringen blijkt of kan worden afgeleid, spraken kandidaat huurders met huurders die reeds op het terrein woonden. Op die wijze wisten zij dat, ongeacht de betiteling en de inhoud van het huurcontract, permanent wonen door de verhuurder werd gedoogd en dus aanvaard (zie o.a. onder 1.2.1. de geciteerde verklaring van

en onder 1.3.1. de geciteerde verklaring van

In de gegeven

omstandigheden gaat het dan ook niet op dat derde en vierde beklagde zich verbergen achter het huurcontract om hun onschuld aan te tonen.

Aldus blijkt dat bewust en wetens en willens door vierde beklagde de inbreuk zoals omschreven onder de tenlastelegging B werd gepleegd. Deze inbreuk werd gepleegd voor rekening van derde beklagde de

Het ten laste

gelegde feit heeft intrinsiek verband met de verwezenlijking van het doel van derde beklagde. Van toepassing van artikel 5, tweede lid van het Strafwetboek – of de zogenaamde decumul – kan dan ook geen sprake zijn.

De tenlastelegging B is derhalve in hoofde van derde en vierde beklagde bewezen.

1.2. In zaak met notitienummer DE66.L4.12352/04/7, hierna de zaak II genoemd

Betreft de zaak lastens enerzijds eerste beklagde , die wordt vervolgd wegens het wijzigen van de functie van het onroerend bebouwd goed van verblijfsrecreatie naar wonen (tenlastelegging A) en anderzijds tweede beklagde

en derde beklagde

die

worden vervolgd om als verhuurder geen daadwerkelijke stappen te hebben ondernomen om aan de functiewijziging, zoals omschreven onder de tenlastelegging A, een einde te stellen (tenlastelegging B, met de verzwarende omstandigheid dat de feiten gebeuren in de uitoefening van hun beroep of activiteit).

1.2.1. De tenlastelegging A in hoofde van eerste beklagde

Sedert 27 december 1999 is beklagde

ingeschreven op het adres

Vanaf 15 mei 2006 is zij ingeschreven op het adres

Zij verklaarde d.d. 21 oktober 2004 o.a. (stuk 9 van het desbetreffende strafdossier):
“(...) Voordat we daar gingen wonen hadden wij contact met een aantal gezinnen die daar reeds woonden. We waren toen niet op de hoogte. In verband met het huurcontract: Ik heb op het moment dat het contract getekend werd niet specifiek mijn aandacht daarop gevestigd. (...)”

Zij tekende met de _____ een huurovereenkomst d.d. 22 november 1999 met ingang op 01 december 1999.
 De huurovereenkomst bevat dezelfde vermeldingen als deze geciteerd hierboven in de zaak I. Het betreft dus een huurovereenkomst voor een tweede verblijf.

Aldus blijkt dat beklaagde _____ een weekendverblijf, gelegen in een zone voor verblijfsrecreatie, permanent bewoont (of bewoonde gezien haar nieuw adres van inschrijving) en deze inbreuk bewust pleegde.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vorderde in een schrijven d.d. 29 oktober 2004 het herstel, meer bepaald het weekendverblijf niet langer permanent bewonen, alsook een dwangsom van 125,00 euro per dag bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

Uit het geen voorafgaat blijkt afdoende dat de tenlastelegging A in hoofde van beklaagde _____ bewezen is.

1.2.2. De tenlastelegging B in hoofde van tweede beklaagde en derde beklaagde

Bij zijn verhoor d.d. 18 november 2004 verklaarde _____ o.a. (stuk 11 van het desbetreffende strafdossier):
“(...) Ik wist van de handelingen. Ik heb de personen meerdere malen op hun huurcontract gewezen. (...)”

Met betrekking tot tweede en derde beklaagde verwijst de rechtbank naar het hierboven gestelde in de zaak I, onder 1.1.2.

Door derde beklaagde werden bewust geen stappen gezet om aan de functiewijziging zoals omschreven onder de tenlastelegging A een einde te stellen. Ongeacht de vermeldingen op het huurcontract aanvaardde hij de permanente bewoning, zodat huurders om die reden een huurcontract afsloten en hij als verhuurder, door zijn gedoog, de permanente bewoning in de hand werkte en mede veroorzaakte.

Aldus blijkt dat bewust en wetens en willens door derde beklaagde de inbreuk zoals omschreven onder de tenlastelegging B werd gepleegd. Deze inbreuk werd gepleegd voor rekening van tweede beklaagde de _____. Het ten laste gelegde feit heeft intrinsiek verband met de verwezenlijking van het doel van tweede beklaagde. Van toepassing van artikel 5, tweede lid van het Strafwetboek – of de zogenaamde decumul – kan derhalve geen sprake zijn.

De tenlastelegging B is derhalve in hoofde van tweede en derde beklaagde bewezen.

1.3. In zaak met notitienummer DE66.L4.12353/04/7, hierna de zaak III genoemd

Betreft de zaak lastens enerzijds eerste beklagde die wordt vervolgd wegens het wijzigen van de functie van het onroerend bebouwd goed van verblijfsrecreatie naar wonen (tenlastelegging A) en anderzijds tweede beklagde en derde beklagde die worden vervolgd om als verhuurder geen daadwerkelijke stappen te hebben ondernomen om aan de functiewijziging, zoals omschreven onder de tenlastelegging A, een einde te stellen (tenlastelegging B, met de verzwarende omstandigheid dat de feiten gebeuren in de uitoefening van hun beroep of activiteit).

1.3.1. De tenlastelegging A in hoofde van eerste beklagde

Sedert 23 mei 2000 is beklagde ingeschreven op het adres

Hij verklaarde d.d. 21 oktober 2004 o.a. (stuk 9 van het desbetreffende strafdossier):
"(...) Voordat ik daar ging wonen had ik contact met een aantal gezinnen die daar reeds wonen. Ik was toen niet op de hoogte. In verband met het huurcontract: Ik heb op het moment dat het contract getekend werd niet specifiek mijn aandacht daarop gevestigd. (...)"

Op de terechtzitting d.d. 06 november 2006 verklaarde beklagde o.a. (zie zittingsblad):
"Ik woon er nu 5 jaar. Het stond in het contract dat we er niet mochten wonen, maar er woonden al mensen. (...)"

Hij tekende een huurovereenkomst met de d.d. 22 oktober 1999 met ingang op 01 december 1999.
 De huurovereenkomst bevat dezelfde vermeldingen als deze geciteerd hierboven in de zaak I. Het betreft dus een huurovereenkomst voor een tweede verblijf.

Aldus blijkt dat beklagde een weekendverblijf, gelegen in een zone voor verblijfsrecreatie, permanent bewoont en deze inbreuk bewust pleegde.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vorderde in een schrijven d.d. 29 oktober 2004 het herstel, meer bepaald het weekendverblijf niet langer permanent bewonen, alsook een dwangsom van 125,00 euro per dag bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

Uit het geen voorafgaat blijkt afdoende dat de tenlastelegging A in hoofde van beklagde bewezen is.

1.3.2. De tenlastelegging B in hoofde van tweede beklagde de en derde beklagde

Bij zijn verhoor d.d. 18 november 2004 verklaarde o.a. (stuk 11 van het desbetreffende strafdossier):
"(...) Ik wist van de handelingen. Ik heb de personen meerdere malen gewezen op hun huurcontract. (...)"

Met betrekking tot tweede en derde beklagde verwijst de rechtbank naar het hierboven gestelde in de zaak I, onder 1.1.2 en de zaak II, onder 1.2.2.

Aldus blijkt dat bewust en wetens en willens door derde beklagde de inbreuk zoals omschreven onder de tenlastelegging B werd gepleegd. Deze inbreuk werd gepleegd voor rekening van tweede beklagde. Het ten laste gelegde feit heeft intrinsiek verband met de verwezenlijking van het doel tweede beklagde. Van toepassing van artikel 5, tweede lid van het Strafwetboek – of de zogenaamde decumul – kan derhalve geen sprake zijn.

De tenlastelegging B is derhalve in hoofde van tweede en derde beklagde bewezen.

1.4. In zaak met notitienummer DE66.L4.12355/04/7, hierna de zaak IV genoemd

Betreft de zaak lastens enerzijds eerste beklagde en tweede beklagde die worden vervolgd wegens het wijzigen van de functie van het onroerend bebouwd goed van verhuifrecreatie naar wonen (tenlastelegging A) en anderzijds derde beklagde en vierde beklagde die worden vervolgd om als verhuurder geen daadwerkelijke stappen te hebben ondernomen om aan de functiewijziging, zoals omschreven onder de tenlastelegging A, een einde te stellen (tenlastelegging B, met de verzwarende omstandigheid dat de feiten gebeuren in de uitoefening van hun beroep of activiteit).

1.4.1. De tenlastelegging A in hoofde van eerste beklagde en tweede beklagde

Respectievelijk sedert 26 maart 2003 en 29 april 2003 zijn beklagden ingeschreven op het adres

verklaarde d.d. 21 december 2004 o.a. (stuk 9 van het desbetreffende strafdossier):

"(...) Toen we aldaar wilden huren wisten we van een aantal personen dat ze er permanent woonden. We zijn ons toch gaan informeren op de dienst bevolking op aanraden van . . . Daar zeiden ze dat het geen probleem was en schreven ons daarop in. De wijkagent kwam langs maar we waren op dat moment niet thuis. Daarop zijn we onszelf gaan aanbieden bij de politie, op het gemeentehuis te . . . Ook toen was er geen probleem. (...)".

Op de terechtzitting d.d. 06 november 2006 verklaarde beklagde (zie zittingsblad):

"Wij veronderstelden dat er een gedoogbeleid was. . . heeft er ons op gewezen dat het recreatiegebied was. Wij zijn naar de gemeente gegaan. De gemeente gaf aan dat het geen probleem was om daar te wonen."

tekenende een huurovereenkomst met de d.d. 01 februari 2003 met ingang op dezelfde datum.

De huurovereenkomst bevat dezelfde vermeldingen als deze geciteerd hierboven in de zaak I. Het betreft dus een huurovereenkomst voor een tweede verblijfplaats.

Aldus blijkt dat beklaagden _____ en _____ een weekendverblijf, gelegen in een zone voor verblijfsrecreatie, permanent bewonen en deze inbreuk bewust pleegden.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vorderde in een schrijven d.d. 29 oktober 2004 het herstel, meer bepaald het weekendverblijf niet langer permanent bewonen, alsook een dwangsom van 125,00 euro per dag bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

Uit het geen voorafgaat blijkt afdoende dat de tenlastelegging A in hoofde van beklaagden _____ en _____ bewezen is.

1.4.2. De tenlastelegging B in hoofde van derde beklaagde en vierde beklaagde

Bij zijn verhoor d.d. 18 november 2004 verklaarde _____ o.a. (stuk 11 van het desbetreffende strafdosssier):

"(...) Ik heb meerdere malen de personen gewezen op hun huurcontract. Ja ik wist van de handelingen.. (...)".

Met betrekking tot derde en vierde beklaagde verwijst de rechtbank naar het hierboven gestelde in de zaak I, onder 1.1.2 en de zaak II, onder 1.2.2.

Aldus blijkt dat bewust en wetens en willens door vierde beklaagde de inbreuk zoals omschreven onder de tenlastelegging B werd gepleegd. Deze inbreuk werd gepleegd voor rekening van derde beklaagde de _____. Het ten laste gelegde feit heeft intrinsiek verband met de verwezenlijking van het doel derde beklaagde. Van toepassing van artikel 5, tweede lid van het Strafwetboek – of de zogenaamde decumul – kan derhalve geen sprake zijn.

De tenlastelegging B is in hoofde van derde en vierde beklaagde bewezen.

1.5. In zaak met notitienummer DE66.L4.12356/04/7, hierna de zaak V genoemd

Betreft de zaak lastens enerzijds eerste beklaagde _____ die wordt vervolgd wegens het wijzigen van de functie van het onroerend bebouwd goed van verblijfsrecreatie naar wonen (tenlastelegging A) en anderzijds tweede beklaagde de _____ en derde beklaagde _____ die worden vervolgd om als verhuurder geen daadwerkelijke stappen te hebben ondernomen om aan de functiewijziging, zoals omschreven onder de tenlastelegging A, een einde te stellen (tenlastelegging B, met de verzwarende omstandigheid dat de feiten gebeuren in de uitoefening van hun beroep of activiteit).

1.5.1. De tenlastelegging A in hoofde van eerste beklaagde

Sedert 18 maart 2003 is beklaagde _____ ingeschreven op het adres _____

Zij verklaarde d.d. 21 oktober 2004 o.a. (stuk 8 van het desbetreffende strafdossier):
"(...) Ik was niet echt op de hoogte. Ik ben mezelf gaan inschrijven in het gemeentehuis en toen de beambte daar geen probleem over maakte ging ik er vanuit dat alles in orde was. (...)".

Op de terechtzitting d.d. 06 november 2006 verklaarde beklagde o.a. (zie zittingsblad):

"Wij hebben van de stad een huisnummer gekregen. Ik dacht dat alles in orde was. Ik wist niet echt dat het recreatiegebied was. Ik heb een huurcontract getekend en mogelijks niet grondig genoeg gelezen. (...)".

Zij tekende een huurovereenkomst met de met
 ingang op 01 februari 2003.

De huurovereenkomst bevat dezelfde vermeldingen als deze geciteerd hierboven in de zaak I. Het betreft dus een huurovereenkomst voor een tweede verblijf.

Aldus blijkt dat beklagde een weekendverblijf, gelegen in een zone voor verblijfsrecreatie, permanent bewoont en deze inbreuk bewust pleegde.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vorderde in een schrijven d.d. 07 maart 2005 het herstel, meer bepaald het weekendverblijf niet langer permanent bewonen, alsook een dwangsom van 125,00 euro per dag bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

Uit het geen voorafgaat blijkt afdoende dat de tenlastelegging A in hoofde van beklagde bewezen is.

1.5.2. De tenlastelegging B in hoofde van tweede beklagde de en derde beklagde

Bij zijn verhoor d.d. 18 november 2004 verklaarde o.a. (stuk 11 van het desbetreffende strafdossier):

"(...) Ik heb meerdere malen de personen gewezen op hun huurcontract. Ja, ik wist van de handelingen. (...)"

Met betrekking tot tweede en derde beklagde verwijst de rechtbank naar het hierboven gestelde in de zaak I, onder 1.1.2 en de zaak II, onder 1.2.2.

Aldus blijkt dat bewust en wetens en willens door derde beklagde de inbreuk zoals omschreven onder de tenlastelegging B werd gepleegd. Deze inbreuk werd gepleegd voor rekening van tweede beklagde de Het ten laste gelegde feit heeft intrinsiek verband met de verwezenlijking van het doel tweede beklagde. Van toepassing van artikel 5, tweede lid van het Strafwetboek – of de zogenaamde decumul – kan derhalve geen sprake zijn.

De tenlastelegging B is derhalve in hoofde van tweede en derde beklagde bewezen.

1.6. In zaak met notitienummer DE66.L4.17834/03/7, hierna de zaak VI genoemd

Betreft de zaak lastens enerzijds derde beklagde die wordt vervolgd wegens het wijzigen van de functie van het onroerend bebouwd goed van verblijfsrecreatie naar wonen (tenlastelegging B) en anderzijds eerste beklagde en tweede beklagde de die worden vervolgd wegens het kappen van een bos over een oppervlakte van ongeveer 350m (tenlastelegging A, met de verzwarende omstandigheid dat de feiten gebeuren in de uitoefening van hun beroep of activiteit).

1.6.1. De tenlastelegging B in hoofde van derde beklagde

Sedert 05 juli 2005 is beklagde ingeschreven op het adres

Zij verklaarde d.d. 30 januari 2006 o.a. (stuk 7 van het desbetreffende strafdossier):
"(...) Ik woon hier sedert juni 2005 permanent.(...) Ik weet dat ik hier niet permanent mag wonen. Ik ben internationaal transporteur en kom hier slechts om de veertien dagen. De kinderen zijn zo ook dichterbij mijn vader. (...)"

Zij tekende d.d. 28 januari 2005 een huurovereenkomst met met ingang op 01 februari 2005.

De huurovereenkomst bevat dezelfde vermeldingen als deze geciteerd hierboven in de zaak I. Het betreft dus een huurovereenkomst voor een tweede verblijf.

Het punt I van deze huurovereenkomst werd nog aangevuld met de vermelding (stuk 8 van het desbetreffende strafdossier): *"(...) Het weekend-verblijf mag onder geen beding als hoofdverblijfplaats aangewend worden."*

Aldus blijkt dat beklagde een weekendverblijf, gelegen in een zone voor verblijfsrecreatie, permanent bewoont en deze inbreuk bewust pleegde.

Bij aangetekend schrijven d.d. 17 oktober 2006 zegde de verhuurder om die reden de huurovereenkomst op (stukkenbundel neergelegd ter terechtzitting d.d. 06 november 2006).

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vorderde in een schrijven d.d. 01 december 2005 het herstel, meer bepaald het weekendverblijf niet langer permanent bewonen, alsook een dwangsom van 125,00 euro per dag bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

Uit het geen voorafgaat blijkt afdoende dat de tenlastelegging B in hoofde van beklagde bewezen is.

1.6.2. De tenlastelegging A in hoofde van eerste beklagde en tweede beklagde de

Volgens de verdediging werd er niet ontbost in de zin van het bosdecreet. Het was geen bos. Enkel de struiken van de vorige eigenaar werden uitgedaan. Er werden geen bomen uitgedaan.

verklaarde d.d. 27 januari 2004 o.a. (stuk 8 van het desbetreffende strafdossier):

"(...) De werken werden uitgevoerd in één dag, ruim een jaar geleden. (...) De werken

werden uitgevoerd in het kader van het bouwrijp maken van dit perceel; dit voor het bouwen van drie vakantiewoningen.

Voor het bouwrijp maken van aanpalende percelen had ik wel drie kapvergunningen bekomen. Ik was in de mening dat dit niet voorzien is in de verleende stedenbouwkundige vergunning. Ook gezien de zeer beperkte oppervlakte van 350m enkel dient voor het oprichten van drie vakantiewoningen in een goedgekeurde verkaveling.

Mijn intentie hieraan te doen is, eenmaal de vergunde vakantiewoningen opgetrokken, opnieuw streekeigen aanplantingen te doen. (...)

Er werd enkel geroid op die plaats waar de vakantiewoningen moeten komen, de rest is blijven staan. Het ging hem niet om 350m vol met bomen, maar eerder beperkte spontane struikengroei die stonden in het gazon van het bestaande buitenverblijf. (...)

was in het bezit van drie kapmachtigingen. Deze hadden betrekking op andere percelen en hadden daadwerkelijk betrekking op het kappen van naaldbomen.

Gezien op het perceel, waarover deze zaak gaat, het slechts ging om een beperkte spontane groei van struiken en dit dan nog op de plaats waar de drie vergunde vakantiewoningen diende te worden gebouwd, was de mening toegedaan dat men voor het bouwrijp maken van het perceel, in casu het verwijderen van spontaan groeiende struiken, geen kapvergunning nodig had.

Er werd d.d. 02 mei 2005 (stuk 19 van het desbetreffende straf dossier) vastgesteld dat bij het bouwen van de drie vakantiewoningen de stedenbouwkundige vergunningen werden gerespecteerd. Rond de vakantiewoningen werd er gezon ingezaaid. In het eerstvolgende plantseizoen zouden er nieuwe streekeigen bomen aangeplant worden.

In tegenstelling tot de bewering van werden er wel degelijk bomen geroid. Uit de foto's gevoegd bij het aanvankelijk proces-verbaal blijkt dit duidelijk. Inzonderheid toont de foto met het nummer 6 aan dat er o.a. naaldbomen en berken werden geroid.

Op 30 december 2005 werd door de boswachter, verbonden aan de houtvesterij ter plaatse vastgesteld dat op het perceel geen enkele herbebossing werd uitgevoerd. Ook van enige aanvang van herbebossing was er niets te merken. Rond de woningen was er enkel een gazon en een afsluitingen.

Uit een schrijven van de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur d.d. 27 september 2006 blijkt dat er geen herstellvordering wordt ingediend. Er zal gestreefd worden naar een regularisatie.

Uit wat voorafgaat is het duidelijk dat eerste beklagde de opdracht gaf tot ontbossen zonder de vereiste vergunningen en hij ter zake bewust handelde.

Aldus blijkt dat bewust en wetens en willens door eerste beklagde de inbreuk zoals omschreven onder de tenlastelegging A werd gepleegd. Deze inbreuk werd gepleegd voor rekening van tweede beklagde de Het ten laste gelegde feit heeft intrinsiek verband met de verwezenlijking van het doel tweede beklagde. Van toepassing van artikel 5, tweede lid van het Strafwetboek – of de zogenaamde decumul – kan derhalve geen sprake zijn.

De tenlastelegging A is derhalve in hoofde van eerste en tweede beklagde bewezen.

2. De straftoemeting

2.1.

De verschillende feiten omschreven onder de tenlasteleggingen in de zaken gekend onder I. II. III. IV.V en VI in hoofde van _____ en _____ zijn de uitvoering van één ongeoorloofd besluit. Zij staan in zodanig verband dat zij als één voortgezette handeling moeten worden beschouwd en zij dus maar één misdrijf uitmaken. Overeenkomstig artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek dient derhalve voor die misdrijven telkens slechts één straf te worden uitgesproken.

2.2

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagden zoals die blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie voor zover bekend.

2.3

De door de beklaagden gepleegde strafrechtelijke feiten zijn objectief ernstig. De beklaagden moeten de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren. De rechtbank wijst er op dat de beklaagden hun individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – mogen laten prevaleren.

Het wetens en willens permanent gaan bewonen van een weekendverblijf om naderhand de problematiek van de weekendverblijven en het gedoogbeleid door de overheid in te roepen is niet ernstig. Dit vergroot op kunstmatige wijze de druk op de gebieden voor verblijfrecreatie, wat de vrijwaring van de schaarse ruimte in Vlaanderen schade toebrengt en zeker niet een goede ruimtelijke ordening dient. De rechtbank dient wel vast te stellen dat door de plaatselijke overheid met betrekking tot dergelijke inbreuken soms een hypocriete houding wordt aangenomen. Dit is in dit dossier zeker het geval. Wetende dat er op die plaats niet permanent mag worden gewoond, schrijft men de huurders toch in als hebbende aldaar hun vaste verblijfplaats.

2.4

Alle beklaagden beschikken over een onberispelijk strafrechtelijk verleden wat enige mildheid toelaat.

2.5

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aan te sporen respect te betonen voor de regels die beogen in Vlaanderen tot een ordentelijke ruimtelijke ordening te komen.

2.6

Het komt de rechtbank dan ook passend en rechtmatig voor om aan de beklaagden voor de bewezen geachte feiten de in het beschikkend gedeelte van dit vonnis bepaalde geldboete op te leggen.

Opschorting van de uitspraak van veroordeling is voornamelijk ontstaan vanuit de bekommernis de korte (effectieve) gevangenisstraffen te vermijden (C. Van den

Wyngaert, *Strafrecht, strafprocesrecht en internationaal strafrecht*, Maklu, 2003, 418). Daarenboven is het een sanctiemaatregel die de declassering van de betrokkene kan verhinderen: gezien er geen veroordeling wordt uitgesproken, zal de rechterlijke beslissing na afloop van de proeftermijn niet vermeld worden in het strafregister van de betrokken beklaagde (L. Dupont, R. Verstraeten, *Handboek Belgisch strafrecht*, Acco, 1989, 939).

Gezien de rechtbank van oordeel is dat aan beklaagden alleszins geen gevangenisstraf dient te worden opgelegd, is de bekommernis om een korte gevangenisstraf te vermijden niet aan de orde. De opschorting die een uitdrukkelijk gunst is, dient in huidig geval dan ook voornamelijk vanuit het criterium van het gevaar voor declassering bij een veroordeling te worden beoordeeld. De rechtbank is hierbij van oordeel dat het opleggen van een geldboete in concreto de declassering van de beklaagden niet kan veroorzaken.

2.7

De beklaagden werden nog niet veroordeeld tot een criminele straf of tot een correctionele gevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en er mag worden gehoopt dat zij zich niet meer aan dergelijke feiten zullen schuldig maken. Er kan dan ook voor elk van hen uitstel van tenuitvoerlegging worden verleend voor een gedeelte van de opgelegde geldboete, zoals in het beschikkend gedeelte van dit vonnis nader bepaald.

3. Herstelvordering

3.1

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vorderde het herstel in de oorspronkelijke toestand, meer bepaald het staken van het strijdig gebruik, gekoppeld aan een dwangsom.

3.2

Het decreet van 18 mei 1999 (art. 149 § 1, eerste lid) stelt duidelijk dat het bevelen door de rechter van de herstelmaatregelen (herstellen in de oorspronkelijke toestand, staken strijdig gebruik, uitvoeren bouw- en/of aanpassingswerken, betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde) gebeurt *op vordering* van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur of het college van burgemeester en schepenen van het grondgebied waar de handelingen werden uitgevoerd. De keuze van de gepaste maatregel komt derhalve toe aan de bevoegde overheid en niet aan de rechtbank. De rechter moet de interne en externe wettigheid van deze vordering toetsen en of zij strookt met de wet, dan wel of zij berust op machtsoverschrijding of machtsafwending. Meer bepaald dient de rechtbank hierbij na te gaan of de beslissing van het bestuur om een bepaalde herstelmaatregel op te leggen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening is genomen. Indien een vordering zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dient de rechter deze vordering zonder gevolg te laten (Cass. 3 juni 2005, www.cass.be). Nochtans mag de rechter geenszins de gevorderde maatregel op haar opportuniteit beoordelen; als de gevorderde herstelmaatregel met de wet strookt, moet de rechter deze inwilligen (Cass. 15 juni 2004, www.cass.be).

3.3

De ingediende herstellvordering is naar het oordeel van de rechtbank nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van de misdrijven een einde te stellen en legt aan de beklaagden geen kennelijk onredelijke lasten op. Tot deze herstellvordering werd beslist door een bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. Er blijkt niet dat deze beslissing werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig beginsel van behoorlijk bestuur. De herstellvordering strookt dan ook met de wet en werd uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening genomen.

De herstellvordering moet dan ook worden ingewilligd zoals nader bepaald in het beschikkend gedeelte van dit vonnis.

3.4

Door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werd zoals vermeld gevraagd een dwangsom op te leggen. Een dwangsom van 125,00 euro per dag moet als een gepaste aansporing worden beschouwd voor de beklaagden om uitvoering te geven aan de opgelegde herstelmaatregelen.

3.5

Artikel 198bis van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening zoals ingevoegd door artikel 11 van het voormelde decreet van 4 juni 2003, bepaalt dat de regels inzake het in te winnen eensluitend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid pas in werking treden nadat de Hoge Raad voor het Herstelbeleid is opgericht en het huishoudelijk reglement is goedgekeurd. Op 16 december 2005 werd het huishoudelijk reglement goedgekeurd.

Ten aanzien van herstellvorderingen die volgens de overgangsregeling bij de rechtbank aanhangig werden gemaakt – zoals deze herstellvorderingen – kan de rechtbank soeverein beslissen of er al dan niet nood is om het advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid in te winnen (vgl. P. Vansant, *De herstelmaatregel in het Vlaamse decreet ruimtelijke ordening*, Kluwer, 2006, nr. 229). De rechtbank is van oordeel dat dit advies geenszins moet ingewonnen worden, te meer de Hoge Raad voor het Herstelbeleid ook bevoegd is om een eensluitend advies te verlenen over de opstarting van de ambtshalve uitvoering van het vonnis of arrest door de stedenbouwkundig inspecteur. Het vragen van een advies zou niet alleen de afhandeling van de zaak nodeloos vertragen, doch tevens de Hoge Raad voor het Herstelbeleid nodeloos belasten.

Gezien de hiervoor in de tenlastelegging en hierna vermelde artikelen:

Wet van 15 juni 1935, art. 2, 11 tot 14, 21 tot 24, 31 tot 37, 40, 41;

Wetb. van strafvordering, art. 162, 182, 184, 185, 186, 189, 190, 194;
Strafwetboek, art. 2, 38, 40, 50, 65, 66;

Wet van 29 juni 1964, art. 1, 8 gew.W. 10.2.1994; (uitstel)-

Decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, art. 42 § 1, 6°, 7°, 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68;

Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 1, 2, 99 § 1, 2° en 6°, 146 al. 1, 1° en 6°, 147, 192bis 5° en 204;

Besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, art. 2 § 1;

Het bosdecreet van 13 juni 1990, de artikelen 3, § 1 en § 2;

Wet 5 maart 1952, art. 1; gew. programmawet 24.12.1993, art. 1; gew. art. 36 WVV 7.2.03;(opdec.) art. 91K.B.28.12.1950 verv.K.B.29.7.92 gew.K.B.23.12.93 gew.K.B.11.12.01(€);(gerechtskosten)

W.1.8.1985, art. 28,29, gew. art. 1 K.B. 31.10.2005 (25 euro);
EG Verordening nrs.1103/97, 974/98 & 2866/98 van de Raad van 17.6.97, 3.5.98 & 31.12.98(€);
art. 2,3,4,6,9 Eurowet 78 d.d. 26.6.2000;KB 20.07.2000; (BS 30.8.2000)(€);
art. 3 Eurowet 77 d.d. 30.06.2000;KB 20.07.2000; (BS 30.8.2000)(€);

Om die redenen, de Rechtbank, recht doende:

op tegenspraak voor de beklaagden

bij verstek lastens

VERKLAART beklagden en
schuldig aan het feit omschreven onder de tenlastelegging **A in de zaak I;**

VERKLAART beklagde **schuldig** aan het feit omschreven
 onder de tenlastelegging **A in de zaak II;**

VERKLAART beklagde **schuldig** aan het feit omschreven
 onder de tenlastelegging **A in de zaak III;**

VERKLAART beklagden, **schuldig**
 aan het feit omschreven onder de tenlastelegging **A in de zaak IV;**

VERKLAART beklagde **schuldig** aan het feit omschreven onder
 de tenlastelegging **A in de zaak V;**

VERKLAART beklagde **schuldig** aan het feit omschreven
 onder de tenlastelegging **B in de zaak VI;**

VEROORDEELT de beklagden voor het hen ten
 laste gelegde feit elk tot een GELDBOETE van **TWEEHONDERD VIJFTIG**
EURO, met 40 opdecimen verhoogd, **1.250,00 euro** bedragende;

VEROORDEELT de beklagde voor het haar ten laste
 gelegde feit tot een GELDBOETE van **TWEEHONDERD VIJFTIG EURO**, met 45
 opdecimen verhoogd, **1.375,00 euro** bedragende;

VEROORDEELT de beklagden voor het hen ten laste gelegde feit elk tot een GELDBOETE van **TWEEHONDERD**
VIJFTIG FRANK, gedeeld door 40,3399, met 1990 opdecimen verhoogd [= x 200],
1.239,47 euro bedragende;

Verstaat dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, de
 uitgesproken geldboeten zullen kunnen **vervangen** worden door een gevangenisstraf
 van telkens 75 dagen.

GELAST voor elk van hen gedurende een termijn van **drie jaren** gewoon **UITSTEL** van tenuitvoerlegging voor een gedeelte **groot HONDERD VIJFTIG EURO of HONDERD VIJFTIG FRANK** van de opgelegde geldboete van 250,00 euro of 250 frank en bepaalt het met uitstel bepaalde gedeelte van de vervangende gevangenisstraf op 30 dagen;

VERKI.AART beklaagden en
schuldig aan de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen **B in zaken I, II, III, IV en V** en het feit omschreven onder de tenlastelegging **A in zaak VI**;

TOEPASSING makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek;

VEROORDEELT de beklaagden
 voor deze feiten samen elk tot een GELDBOETE van **TWEEDUIZEND EURO**, met 40 opdecimen verhoogd, **10.000,00 euro** bedragende;

Verstaat dat, bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, de lastens Georges Dhollander uitgesproken geldboete zal kunnen **vervangen** worden door een gevangenisstraf van 90 dagen.

GELAST voor elk van hen gedurende een termijn van **drie jaren** gewoon **UITSTEL** van tenuitvoerlegging voor een gedeelte **groot 1.000,00 euro** van de opgelegde geldboete van 2.000,00 euro en bepaalt, wat betreft het met uitstel bepaalde gedeelte van de vervangende gevangenisstraf op 45 dagen;

Veroordeelt
 solidair tot de kosten in de zaak I, aan de zijde van het Openbaar Ministerie begroot op 164,58 euro;

Veroordeelt
 solidair tot de kosten in de zaak II, aan de zijde van het Openbaar Ministerie begroot op 191,62 euro;

Veroordeelt
 solidair tot de kosten in de zaak III, aan de zijde van het Openbaar Ministerie begroot op 184,06 euro;

Veroordeelt van
 tot de kosten in de zaak IV, aan de zijde van het Openbaar Ministerie begroot op 186,04 euro;

Veroordeelt solidair
tot de kosten in de zaak V, aan de zijde van het Openbaar Ministerie begroot op 162,60
euro;

Veroordeelt
solidair tot de kosten in de zaak VI, aan de zijde van het Openbaar Ministerie begroot
op 216,99 euro;

Legt iedere veroordeelde eveneens een vergoeding op van 25 euro in uitvoering van art.
91 K.B. 28.12.1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in
strafzaken.

Spreekt bovendien de verplichting uit om een bedrag van **VIJFENTWINTIG EURO**,
met 45 opdecimen verhoogd, **137,50 EURO** bedragende, te betalen bij wijze van
bijdrage tot financiering van het **fonds** tot financiële hulp aan slachtoffers van
opzettelijke gewelddaden, nl. telkens **EENMAAL** deze bijdrage lastens alle
beklaagden;

BEVEELT de beklagden op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspec-
teur tot het **herstel in de oorspronkelijke toestand** van het onroerend goed gelegen te

en dit binnen een termijn van één jaar vanaf de datum van huidig
vonnis, namelijk door **staken van het strijdig gebruik**, namelijk niet langer perma-
nent bewonen van de weekendverblijven;

ZEGT voor recht bij toepassing van artikel 153 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999
dat voor het geval de vermelde herstelmaatregelen niet binnen de vastgelegde termijn
worden uitgevoerd de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ambtshalve in de
uitvoering van de bevolen herstelmaatregel zullen kunnen voorzien.

ZEGT voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur
door de beklagden een dwangsom zal worden verbeurd van 125,00 euro per dag
vertraging in de nakoming van dit bevel.

***HOUDT** de burgerlijke belangen ambtshalve aan conform artikel 4 van de Wet
houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering, zoals gewijzigd
bij art. 2 van de Wet van 13 april 2005 (B.S. 03.05.2005).*

